

i saa Fald kan være at berygte, at svage Individer vilde sige som saa: „Den Hjælp, vi faae, er jo dog ikke Fattighjælp, den har ikke Følger som saadan, derfor kunne vi gjerne tage den denne ene Gang“. Og det er ikke umuligt, at det meget ofte vil føre til, at det paagjældende Individ forbliver under det Fattigvæsen, af hvilket han har beghjndt at søge Hjælp. Det er at berygte, at det vil gaa med ikke saa svage Individer paa denne Maade. Paa den anden Side er der naturligvis ogsaa Udskilligt, der taler for at fastholde denne Bestemmelse; men da man i det andet Thing har frasødt den, saa finder jeg efter min Betragtning ikke nogen Grund til atter at vende tilbage til den. Særligt er det jo ligesaa bekjendt, at man i det andet Thing derved har ment at bringe et Offer; det siges udtrykkelig i Betænkningen, at Mange havde en anden Opfattelse paa dette Punkt, men man havde netop opgivet det, fordi man vilde bidrage Sit til at naae et Resultat. Det Samme gjælder om § 2 i det oprindelige Forslag, at „Hjælp under ekstraordinære Forhold ikke skulde betragtes som egentlig Fattighjælp“. Jeg ser ikke da bedre, end at det, der kommer her til os, er saa maadeholdent og saa gjennemdrøftet, at det virkelig vilde være sørgeligt, om vi af Hensyn til en anden Form for Ordningen, ikke i Nar skulde naae til et virkeligt Resultat, tilmed da der er Enighed om Formaålet. Saa forekommer det mig, maa man ogsaa kunne blive enig om Midlerne. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Forslaget til det høie Things velvillige Overveelse.

Schlegel: Jeg kan efter min Opfattelse ikke have Noget imod, at man forsøger stykkevis at reformere der, hvor man mener, at der er Trang dertil til Stede, og at man ikke venter med disse Forbedringer, til man kan faae hele den paagjældende Sag reformeret. Jeg kunde derfor — jeg taler ikke om det foreliggende Forslag — i Almindelighed godt slutte mig til den Tanke, at man gjør, hvad man kan, for at rette paa bestaaende Brost i Samfundet, selv om man ikke naaer til helt at reformere dem. Men anderledes stiller det sig, forekommer det mig, naar der samtidig med, at et Forslag kommer frem, som gaar ud paa at rette enkelte af de bestaaende eller formentlig bestaaende Mangler i Samfundet, forelægges flere andre Lovforslag, som søge at virke i samme Retning; thi man kommer ind i et Uføre, naar man saaledes stykkevis og stumpevis reformerer det Bestaaende og tager saa en

Lov om Et og en Lov om et Andet, der utvivlsomt gribe væsentligt ind i hinanden, og det er jo netop Tilfældet med den Sag i sin Helhed, som her foreligger. Det er allerede fremhævet, at der af Regjeringen er forelagt Forslag til Lov om Sygekasser. Det sidstnævnte Lovforslag er jo ikke noget ganske Nyt; selv om det først er fremkommet i denne Session, kan man dog ikke sige, at det griber ind i Behandlingen af dette her foreliggende Lovforslag, der har været behandlet gjentagne Gange i det andet Thing; thi det forelagte Lovforslag om Sygekasser er Konsekvensen af hele den Bevægelse, som finder Sted i det civiliserede Samfund, og som her i Landet allerede kan spores langt tilbage i Tiden. Jeg vil kun antyde, at der allerede, jeg tror det var i 1875—76, blev nedsat en Arbejder-Kommission, som skulde tage alle disse Spørgsmaal under Overveelse. Den var naturligvis ikke noget ganske Nyt, den havde atter foregaaende Ting at slutte sig til, men den tog blandt Andet ogsaa de Spørgsmaal under Overveelse, som vi nu i den senere Tid have bestjæftiget os med. Man kan ogsaa sige, at Resultatet af denne Kommissions Arbejde, som i flere Henseender danner et fortrinligt Grundlag for følgende Arbejder, jo atter blev det, at der blev nedsat en Kommission i 1885 om Sygekasserne, som har arbejdet adskillige Aar, indtil den blev færdig med sin Betænkning, der danner Grundlaget for den foreliggende Sygekasselov. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at man ved at komme med en saadan stykkevis Lov som denne her foreliggende, paa en forstyrrende Maade griber ind i andre Forslag, der ere til Stede. Skulle vi faae noget Virkeligt ud af disse Sager, ere vi, synes jeg, nødt til at tage dem som Helhed og betragte dem under Et. Fra Regjeringens Side foreligger der i Dieblisset Forslag til Lov om Sygekasser og Forslag til Lov om Erstatning i Ulykkestilfælde. Fra det andet Thing have vi i Dag til Forhandling: Forslag til Lov om Virkning af Sygehjælp af det Offentlige og om Regler for Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, og i det andet Thing behandles for Dieblisset et Lovforslag om Hjælpeskasser. Alle disse Lovforslag konkurrere indbyrdes og stille i deres humane Dæmning med hen i samme Retning.

Naar jeg nu sammenstiller det foreliggende Lovforslag med Sygekasselovforslaget, skal jeg ganske kort paavise, at det er absolut umuligt at behandle hvert af disse to Lovforslag selvstændigt, fordi de gribe ind i hinanden. Det foreliggende Lovforslag bestemmer, at der skal ydes fri Læge